

не останахъ тамъ? Може би, и азъ щѣхъ да се ожения и да имамъ деца, да имъ се радвамъ, да легна на пода, да пълзя на четири, а малкитѣ да ме възседнатъ и да викатъ съ сладкитѣ си гласчета: „Дий, татко, дий!“ Колко радостно щѣше да бжде така!...

Таинственото шумолене на гората ме притегля и въ унесъ азъ търся въ нея златната кжщичка, вещицата и малкото момиченце съ червената шапчица, които, знаей, никога нѣма да видя, и все пакъ се лутамъ да ги търся.

Вървѣхъ и мислѣхъ за Йонда. Азъ бѣхъ ходилъ при него вече много пѣти. Когато той бѣше още здравъ, ние седѣхме двамата предъ землянката му и пушѣхме. Говоримъ и се разбираме. Мълчимъ и пакъ се разбираме.

Азъ живѣехъ въ сѣседното селце, долу край рѣката.

* * *

— Йонда, защо си се заврѣлъ въ тази дупка? — пита го пѣтникъ, който минава нагоре, за да прехвърли планината и да се спусне на северъ къмъ равнината, и се е отбилъ отъ пѣтя да види Йонда.

— Така си ми е добре. Свикнахъ, — отвръща Йонда и гледа предъ себе си въ далечината.

Гледа го пѣтникътъ, чуди се, клати глава и трѣгва. Не знае какво да му каже. За Йонда той бѣше чулъ долу при ханчетата, и затова се бѣше отбилъ да го види. Всички, които минаваха презъ Борово, знаеха за Йонда. При него мнозина се бѣха отбивали.